

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 672

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 4 octombrie 2010

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE		
177.	— Lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României	2
920.	— Decret privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României	3
★		
935.	— Decret privind eliberarea din funcție a unui procuror și numirea sa în funcția de judecător.....	3
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 1.106 din 22 septembrie 2010 asupra obiecției de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României	4–9
★		
	Opinie concurentă.....	9
ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
89.	— Ordonanță de urgență privind anunțarea creșterii contribuției României la bugetul Uniunii Internaționale a Telecomunicațiilor pentru perioada 2011–2015 cu o jumătate de unitate contributivă, în cadrul Conferinței Plenipotențiarilor Uniunii Internaționale a Telecomunicațiilor ce se va desfășura la Guadalajara, Statele Unite Mexicane, în perioada 4–22 octombrie 2010	10
920.	— Hotărâre pentru aprobarea normelor metodologice privind modul de acordare a ajutorului de stat pentru producătorii agricoli din sectorul creșterii animalelor, în vederea colectării cadavrelor de animale	11–15

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României****Parlamentul României adoptă prezenta lege.**

Art. I. — Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 16 iulie 2004, cu modificările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 27, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 27. — (1) Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității regulamentelor Parlamentului, a hotărârilor plenului Camerei Deputaților, a hotărârilor plenului Senatului și a hotărârilor plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului, la sesizarea unuia dintre președinții celor două Camere, a unui grup parlamentar sau a unui număr de cel puțin 50 de deputați sau de cel puțin 25 de senatori.”

2. La articolul 29, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției, și va fi însoțită de dovezile depuse de părți. Dacă excepția a fost ridicată din oficiu, încheierea trebuie motivată, cuprinzând și susținerile părților, precum și dovezile necesare. Odată cu încheierea de sesizare, instanța de judecată va trimite Curții Constituționale și numele părților din proces cuprinzând datele necesare pentru îndeplinirea procedurii de citare a acestora.”

3. La articolul 29, alineatul (5) se abrogă.

4. La articolul 31, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Deciziile pronunțate în condițiile alin. (1) se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și instanței care a sesizat Curtea Constituțională.”

5. La articolul 31, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alineatul (5), cu următorul cuprins:

„(5) În cazul în care la data comunicării deciziei Curții Constituționale potrivit alin. (4) cauza se află pe rolul altui organ judiciar, instanța comunică acestuia decizia.”

Art. II. — Codul de procedură civilă, republicat, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 322, după punctul 9 se introduce un nou punct, punctul 10, cu următorul cuprins:

„10. dacă, după ce hotărârea a devenit definitivă, Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra excepției invocate în acea cauză, declarând neconstituțională legea, ordonanța ori o dispoziție dintr-o lege sau dintr-o ordonanță care a făcut obiectul acelei excepții ori alte dispoziții din actul atacat, care, în mod

necesar și evident, nu pot fi dissociate de prevederile menționate în sesizare.”

2. La articolul 324, alineatul 3 va avea următorul cuprins:

„Pentru motivele prevăzute la art. 322 pct. 9 și 10, termenul este de 3 luni de la data publicării hotărârii Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv a deciziei Curții Constituționale în Monitorul Oficial al României, Partea I.”

Art. III. — Codul de procedură penală al României, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 78 din 30 aprilie 1997, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 303, alineatul 6 se abrogă.

2. După articolul 408¹ se introduce un nou articol, articolul 408², cu următorul cuprins:

„**Revizuirea în cazul deciziilor Curții Constituționale**

Art. 408². — Hotărârile definitive pronunțate în cauzele în care Curtea Constituțională a admis o excepție de neconstituționalitate pot fi supuse revizuirii, dacă soluția pronunțată în cauză s-a întemeiat pe dispoziția legală declarată neconstituțională sau pe alte dispoziții din actul atacat care, în mod necesar și evident, nu pot fi dissociate de prevederile menționate în sesizare.

Pot cere revizuirea:

- oricare parte din proces, în limitele calității sale procesuale;
- soțul și rudele apropiate ale condamnatului, chiar și după moartea acestuia;
- procurorul.

Cererea de revizuire se introduce la instanța care a pronunțat hotărârea rămasă definitivă a cărei revizuire se cere.

Cererea de revizuire se poate face în termen de 3 luni de la publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a deciziei Curții Constituționale.

Dispozițiile art. 408¹ alin. 5—11 se aplică în mod corespunzător.

Hotărârea instanței de revizuire este supusă aceluiași căi de atac ca și hotărârea supusă revizuirii.”

Art. IV. — Pe data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă art. 8 alin. (7) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, cu modificările și completările ulterioare.

Art. V. — Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 16 iulie 2004, cu modificările ulterioare, precum și cu modificările și completările aduse prin prezenta lege, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

ROBERTA ALMA ANASTASE

PREȘEDINTELE SENATULUI

MIRCEA-DAN GEOANĂ

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea
Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea
Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă
și a Codului de procedură penală al României**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (3) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 27 septembrie 2010.
Nr. 920.

★

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui procuror
și numirea sa în funcția de judecător**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 61 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 35 lit. a) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 743/2010,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Domnul Cornoiu Jitărășu Victor se eliberează din funcția de procuror la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și se numește în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 30 septembrie 2010.
Nr. 935.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.106

din 22 septembrie 2010

asupra obiecției de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României

Cu Adresa nr. 3.350 din 3 septembrie 2010, un grup de 40 de senatori aparținând grupului parlamentar al Alianței politice PSD+PC a solicitat Curții Constituționale să se pronunțe asupra constituționalității Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României.

Sesizarea a fost formulată în temeiul art. 146 lit. a) din Constituție și al art. 11 lit. a) și art. 15 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 12.965 din 3 septembrie 2010 și constituie obiectul Dosarului nr. 3.758A/2010.

Această sesizare a fost semnată de către următorii senatori: Andronescu D. Ecaterina, Arcaș I. Viorel, Bălan Gheorghe Pavel, Bădescu Iulian, Belacurencu Trifon, Bota Marius Sorin Ovidiu, Chelaru I. Ioan, Coca Laurențiu Florian, Constantinescu Florin, Cordoș Alexandru, Corlățean Titus, Crăciun Avram, Daea Petre, Găină Mihăiță, Greblă Toni, Lazăr Sorin Constantin, Mang Ioan, Marcu Gheorghe, Mardare Radu Cătălin, Marian Valer, Mazăre Alexandru, Mitrea Elena, Mitrea Miron Tudor, Moga Nicolae, Nicolaescu Sergiu Florin, Nicula Vasile Cosmin, Pop Gheorghe, Prunea Nicolae Dănuț, Rotaru Ion, Saghian Gheorghe, Sârbu Ilie, Savu Daniel, Silistru Doina, Șova Dan Coman, Tămagă Constantin, Toma Ion, Țuțuianu Adrian, Valeca Șerban Constantin, Vasilescu Lia Olguța, Voiculescu Dan.

Motivele sesizării vizează următoarele aspecte de neconstituționalitate:

1. Încălcarea dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) și (5), art. 21 alin. (1) și (3), art. 24 alin. (1), art. 53 și art. 142 alin. (1), precum și a dispozițiilor art. 11 alin. (1) și (2) și art. 20 din Constituție coroborate cu cele ale art. 6 paragrafele 1 și 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României elimină din conținutul celor trei acte normative menționate în titlul său prevederea conform căreia, pe perioada soluționării excepției de neconstituționalitate a unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare care are legătură cu soluționarea cauzei, ridicată în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial, judecarea cauzei se suspendă de drept. Noua măsură legislativă creează premisele judecării unor cauze în baza unor prevederi legale care s-ar putea dovedi neconstituționale, uneori cu consecințe dintre cele mai grave, care nu pot fi înlăturate de dispozițiile art. II și III din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României, care prevăd posibilitatea părților afectate prin hotărâri definitive pronunțate în cadrul unor procese civile și penale de a exercita calea de atac a revizurii. Astfel, întreaga reglementare constituie o încălcare gravă a prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție care dispun cu privire

la obligativitatea respectării supremației Constituției și afectează, totodată, rolul Curții Constituționale de garant suprem al Constituției, consacrat de prevederile art. 142 alin. (1) din Constituție.

Modificarea operată în materie procesuală este de natură a conduce la încălcarea flagrantă a dreptului fundamental la un proces echitabil, căruia i se subsumează în mod indisolubil dreptul de acces la justiție și dreptul la apărare. Cu privire la dreptul de acces la justiție (la un tribunal independent, imparțial și stabilit prin lege), se arată că efectivitatea acestui drept presupune, în primul rând, reglementarea unei proceduri în urma căreia persoana să-și vadă analizată cauza în mod complet și, în al doilea rând, respectarea obligației ce revine statelor de a acorda tribunalului o competență deplină jurisdicție care să-i permită examinarea cauzei pe fond, atât asupra aspectelor de fapt, cât și a celor de drept, pe de o parte, și de a asigura, în mod real, posibilitatea oricărei persoane de a-și susține cauza în fața unui judecător, pe de altă parte. Cu alte cuvinte, eficacitatea accesului la justiție impune statelor să își regleze sistemele judiciare, astfel încât orice persoană să își poată satisface, în mod real, interesele în fața instanței, în măsura în care acestea sunt reale și licite.

Or, în opinia autorilor sesizării, legea criticată nu asigură efectiv dreptul la un tribunal, deoarece împiedică analizarea în mod complet a cauzei de către instanță, prin neanalizarea soluției Curții Constituționale asupra excepției de neconstituționalitate, împrejurare ce împiedică partea care a ridicat excepția de a-și susține cauza cu toate mijloacele de apărare care îi sunt recunoscute prin lege și, implicit, de a-și satisface, în mod real, interesele în fața instanței. Astfel, efectivitatea dreptului de acces la un tribunal impune ca exercițiul lui să nu fie afectat de existența unor obstacole sau impedimente de drept ori de fapt, ce ar fi de natură să-i pună în discuție însăși substanța sa. Privitor la existența unor posibile obstacole de drept, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a decis că exercitarea căilor de atac interne numai pentru a se constata inadmisibilitatea unor acțiuni judiciare prin jocul dispozițiilor legale ce le reglementează nu este de natură să corespundă imperativelor art. 6 paragraful 1 din Convenție; dimpotrivă, este necesar ca legislația națională să asigure posibilitatea clară și concretă a persoanei interesate de a contesta un act ce constituie o ingerință în drepturile sale.

Or, reglementarea unui nou motiv de revizuire a hotărârilor civile și penale, ca urmare a declarării neconstituționale a dispoziției legale pe care acestea s-au întemeiat, nu conduce în mod automat la retractarea respectivelor hotărâri. Astfel, legea criticată împiedică partea din proces care ridică excepția de neconstituționalitate să valorifice, în raport cu partea adversă, un mijloc de apărare de care a înțeles să se folosească. Mai mult, în momentul în care instanța de judecată trimite excepția spre soluționare Curții Constituționale, aceasta admite că de prevederea criticată depinde judecarea cauzei și implicit că decizia Curții Constituționale poate influența rezultatul procesului în favoarea părții care înțelege să se folosească de această apărare. Imposibilitatea absolută a instanței de a

suspenda cauza până la soluționarea excepției de neconstituționalitate încalcă dreptul la un proces echitabil al părții care a invocat-o, deoarece aceasta nu este lăsată să-și administreze toate mijloacele de apărare admise de lege. Prin urmare, dispozițiile criticate încalcă principiul egalității de arme, care presupune acordarea posibilității rezonabile fiecărei părți de a-și susține cauza sa în condiții care să nu o plaseze într-o situație de net dezavantaj în raport cu partea adversă. Mai mult, necomunicarea deciziei Curții Constituționale anterior soluționării litigiului care, chiar dacă nu este chemată să statueze ea însăși asupra fondului litigiului, poate avea consecințe asupra soluției acestuia încalcă și principiul contradictorialității, o altă componentă a dreptului la un proces echitabil.

Pe de altă parte, autorii obiecției de neconstituționalitate, invocând Decizia Curții Constituționale nr. 99 din 4 februarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 290 alin. 1 din Codul penal, art. 303 alin. 6 teza întâi din Codul de procedură penală, precum și art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 171 din 17 martie 2010, apreciază că lipsa suspendării judecării cauzei în situația sesizării Curții Constituționale poate afecta stabilitatea raporturilor juridice existente între părți.

Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României excedează cadrului constituțional, realizând, așa cum s-a arătat în prealabil, restrângerea unor drepturi fundamentale, fără îndeplinirea cumulativă a condițiilor prevăzute de art. 53 din Constituție.

În completarea argumentelor privind neconstituționalitatea dispozițiilor criticate, autorii invocă legislația existentă în alte state europene, precum Germania, Belgia, Spania și Italia, ale căror sisteme de jurisdicție constituțională prevăd obligația suspendării procedurii de soluționare a fondului cauzei până la pronunțarea deciziei instanței constituționale.

2. Încălcarea dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 15 alin. (2) și art. 147 alin. (1) și (4), precum și a dispozițiilor art. 11 alin. (1) și (2) și art. 20 din Constituție coroborate cu cele ale art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale

Hotărârea judecătorească pronunțată în baza unei legi care la momentul emiterii sale era în vigoare și aplicabilă nu poate fi retractată în urma exercitării căii de atac a revizuirii, întrucât organul de jurisdicție nu poate aplica legea nouă unei situații juridice petrecute sub imperiul legii vechi. Într-o situație contrară, s-ar încălca principiul neretroactivității legii, consacrat de art. 15 din Constituție, precum și prevederile art. 147 alin. (1) și (4) din Constituție referitoare la efectele deciziilor Curții Constituționale.

Așa fiind, ineficiența evidentă a prevederilor art. II și III din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și Codului de procedură penală al României conduce la încălcarea flagrantă a dispozițiilor art. 13 din Convenție, în conformitate cu care orice persoană, ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de Convenție au fost afectate, are dreptul să se adreseze efectiv unei instanțe naționale.

3. Încălcarea dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) și art. 16 alin. (1), precum și a dispozițiilor art. 11 alin. (1) și (2) și art. 20 din Constituție coroborate cu cele ale art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale

Prevederile legii ce face obiectul prezentei sesizări de neconstituționalitate creează discriminări între persoanele care ridică excepții de neconstituționalitate a unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, în cadrul unui proces civil sau penal, față de persoanele care

ridică excepția de neconstituționalitate a unei ordonanțe a Guvernului, în cadrul unui proces de contencios administrativ. Astfel, întrucât abrogarea operează doar cu privire la dispozițiile referitoare la suspendare cuprinse în Legea nr. 47/1992, Codul de procedură penală al României și Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, cu modificările și completările ulterioare, în vreme ce dispozițiile art. 9 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, rămân neschimbate, se încalcă prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, care reglementează dreptul fundamental la egalitate în drepturi în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, precum și art. 14 din Convenție care statuează principiul nediscriminării.

4. Încălcarea dispozițiilor art. 146 din Constituție

Completarea dispozițiilor art. 27 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 în sensul stabilirii unei noi competențe a Curții Constituționale, respectiv pronunțarea asupra constituționalității hotărârilor plenului Camerei Deputaților, a hotărârilor plenului Senatului și a hotărârilor plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului, reprezintă o extindere nejustificată a atribuțiilor Curții ce excedează prevederilor Constituției.

În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sesizarea a fost transmisă președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra sesizării de neconstituționalitate.

Președintele Senatului a transmis Curții Constituționale, cu Adresa nr. I-2.329 din 20 septembrie 2010, înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 13.686 din 20 septembrie 2010, punctul său de vedere, în care se arată că sesizarea de neconstituționalitate este întemeiată. Punctul de vedere reproduce în mare parte conținutul sesizării de neconstituționalitate sintetizat în cele expuse anterior.

Guvernul a transmis Curții Constituționale, cu Adresa nr. 13.652 din 20 septembrie 2010, punctul său de vedere, în care se arată că sesizarea de neconstituționalitate este neîntemeiată pentru următoarele motive:

— consecința imediată a principiului respectării supremației Constituției trebuie să fie aceea a prezumției de constituționalitate a oricărui act normativ și în mod special a legilor. Or, soluția existentă până în prezent are la bază, dimpotrivă, o prezumție de neconstituționalitate a legilor și ordonanțelor, a cărei verificare impune oprirea imediată a oricărui demers judiciar;

— legea supusă controlului de constituționalitate urmărește, într-un mod adaptat realităților socio-juridice actuale, crearea premiselor pentru evitarea comportamentelor abuzive și protejarea intereselor licite, fără ca prin aceasta să afecteze însuși dreptul de a se soluționa cauza de un tribunal independent, imparțial și stabilit prin lege;

— suspendarea cauzei nu este de esența nici a controlului de constituționalitate, nici a dreptului de acces la justiție, ci este un instrument procesual care nu trebuie să scape controlului judecătoresc;

— nimic nu împiedică instanța ca, ținând seama de temeinicia și seriozitatea argumentelor invocate, de existența unei jurisprudențe constante sau de noutatea reglementării ori a criticii, să stabilească termene care să permită valorificarea deciziei Curții Constituționale. De asemenea, rezultatul controlului de constituționalitate va putea fi invocat în căile de atac, inclusiv în recurs, și numai în cazuri excepționale, în care cauza va fi definitiv soluționată înainte de a se pronunța Curtea Constituțională, partea va trebui să recurgă la revizuire;

— în ceea ce privește critica referitoare la prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, raționamentul indus de autorii sesizării se bazează pe comparația dintre două reglementări legale — una cadru general și una specială, a căror coexistență ar face neconstituțională cel puțin una dintre ele —, iar nu pe comparația directă dintre dispoziția legală și norma constituțională;

— aplicarea, în cadrul revizuirii, a deciziei Curții Constituționale prin care s-a declarat neconstituțional temeiul de drept al hotărârii definitive nu semnifică o aplicare retroactivă a legii, ci dimpotrivă, este o aplicare imediată a legii în forma pe care aceasta o are la data revizuirii;

— în ceea ce privește propunerea de completare a art. 27 din Legea nr. 47/1992 cu o nouă prevedere, Guvernul apreciază că aceasta este neconstituțională prin raportare la conținutul art. 146 din Constituție. Astfel, atribuțiile care revin Curții Constituționale în calitatea sa de garant al supremației Constituției sunt norme de natură constituțională, strict și limitativ prevăzute de Legea fundamentală, fără a se putea adăuga alte forme de control de constituționalitate. Posibilitatea lăsată de lit. l) a art. 146, de a îndeplini „și alte atribuții prevăzute de legea organică a Curții”, se referă la „alte atribuții” decât cele privind controlul de constituționalitate.

Președintele Camerei Deputaților nu a trimis punctul său de vedere cu privire la sesizarea de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctele de vedere al Președintelui Senatului și al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și celor ale art. 1, 10, 15 și 18 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze sesizarea de neconstituționalitate.

Obiectul sesizării Curții Constituționale îl constituie dispozițiile Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României.

Dispozițiile din Constituție considerate a fi încălcate sunt cele ale art. 1 alin. (3) și (5), art. 11 alin. (1) și (2), art. 15 alin. (2), art. 16 alin. (1), art. 20, art. 21 alin. (1) și (3), art. 24 alin. (1), art. 53, art. 142 alin. (1), art. 146 și art. 147 alin. (1) și (4). De asemenea, criticile sunt întemeiate și pe prevederile art. 6 paragrafele 1 și 3, art. 13 și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând obiecția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

I. Potrivit dispozițiilor art. 29 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, Curtea decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia. Instanța judecătorească sau de arbitraj comercial în fața căreia sunt invocate excepțiile constituie un prim filtru legal în cadrul controlului de constituționalitate, întrucât sesizarea Curții Constituționale se va face numai atunci când excepția de neconstituționalitate îndeplinește cerințele referitoare la admisibilitatea sa. Astfel, în cadrul etapei judecătorești a procedurii soluționării excepției de neconstituționalitate, dacă în urma verificării legalității excepției se constată a fi îndeplinite condițiile prevăzute de lege, potrivit dispozițiilor în vigoare, supuse modificării prin legea criticată, instanța judecătorească sau de arbitraj comercial sesiza Curtea Constituțională, suspendând totodată judecarea cauzei pe perioada soluționării excepției de neconstituționalitate de către instanța constituțională. Soluția legislativă privind suspendarea de drept a judecării cauzei la instanța de fond a constituit o garanție procesuală menită să asigure părților litigante exercitarea dreptului de a se apăra, inclusiv împotriva judecării cauzei în temeiul unei dispoziții legale apreciate a fi neconstituționale. De asemenea, această dispoziție legală, introdusă după

modificarea adusă legii organice a Curții Constituționale în anul 1997, a exprimat, prin ea însăși, ideea legăturii dintre judecătorul *a quo* și judecătorul *a quem*, ca și faptul că rezolvarea problemei de constituționalitate este esențială pentru destinul procesului dedus judecării în fața instanței.

Prin dispozițiile Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României se aduc modificări procedurii de soluționare a excepțiilor de neconstituționalitate, respectiv etapei judecătorești a procedurii. Astfel, **se elimină suspendarea de drept** a soluționării cauzei de fond pe durata derulării procedurii în fața Curții Constituționale și **se introduce un nou motiv de revizuire a hotărârilor definitive: în materie civilă** — declararea neconstituționalității legii, ordonanței ori a unei dispoziții dintr-o lege sau ordonanță care a făcut obiectul unei excepții invocate în cauza respectivă sau a altor dispoziții din actul atacat, care, în mod necesar și evident, nu pot fi dissociate de prevederile menționate în sesizare, respectiv, **în materie penală** — soluția pronunțată în cauză s-a întemeiat pe dispoziția legală declarată neconstituțională sau pe alte dispoziții din actul atacat, care, în mod necesar și evident, nu pot fi dissociate de prevederile menționate în sesizare.

Ca urmare a adoptării legii supuse controlului de constituționalitate, vor fi abrogate normele referitoare la suspendarea *ope legis* a cauzelor în care se invocă excepții de neconstituționalitate, și anume dispozițiile cuprinse în art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, în art. 303 alin. (6) din Codul de procedură penală și în art. 8 alin. (7) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.

Curtea reține că opțiunea legiuitorului în sensul abrogării măsurii suspendării de drept se întemeiază pe faptul că invocarea excepțiilor de neconstituționalitate de către părți este folosită de multe ori ca modalitate de a întârzia judecarea cauzelor. Numărul extrem de ridicat al dosarelor aflate pe rolul Curții Constituționale ca urmare a invocării frecvente a excepțiilor de neconstituționalitate determină ca soluționarea acestora să dureze extrem de mult, în detrimentul celerității judecării cauzelor. Or, în condițiile în care scopul măsurii suspendării de drept a judecării cauzelor la instanțele de fond a fost acela de a asigura părților o garanție procesuală în exercitarea dreptului la un proces echitabil și dreptului la apărare, prin eliminarea posibilității judecării cauzei în temeiul unei dispoziții legale considerate a fi neconstituționale, realitatea a dovedit că această măsură s-a transformat, în majoritatea cazurilor, într-un instrument menit să tergiverseze soluționarea cauzelor aflate pe rolul instanțelor judecătorești. Reglementarea a încurajat abuzul de drept procesual și arbitrarul într-o formă care nu poate fi sancționată, atâta vreme cât suspendarea procesului este privită ca o consecință imediată și necesară a exercitării liberului acces la justiție. Astfel, scopul primordial al controlului de constituționalitate — interesul general al societății de a asana legislația în vigoare de prevederile afectate de vicii de neconstituționalitate — a fost pervertit într-un scop eminent personal, al unor părți litigante, care au folosit excepția de neconstituționalitate drept pretext pentru amânarea soluției pronunțate de instanța în fața căreia a fost dedus litigiul. Or, Curtea constată că, prin adoptarea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României, voința legiuitorului este aceea de a elimina invocarea excepției de neconstituționalitate în alt scop decât cel prevăzut de Constituție și lege, preîntâmpinând, pentru viitor, exercitarea abuzivă de către părți a acestui drept procesual.

Cu privire la această problemă, Curtea reține că una dintre garanțiile desfășurării unui proces echitabil este reprezentată de principiul celerității procedurilor judiciare. Prin impunerea

respectării unui „termen rezonabil” pentru înfăptuire actului de justiție, atât Constituția, cât și Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale consacră importanța administrării justiției fără întârzieri de natură a-i compromite eficacitatea și credibilitatea, statul fiind responsabil pentru activitatea ansamblului serviciilor sale, nu numai pentru cea a organelor judiciare. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat, în repetate rânduri, că aprecierea caracterului rezonabil al duratei unei proceduri judiciare trebuie să fie făcută prin raportare la criteriile consacrate în materie de jurisprudența sa, și anume: 1. complexitatea cauzei în fapt și în drept; 2. comportamentul părților din proces; 3. comportamentul autorităților statale competente.

Curtea europeană a decis că atunci când cauza depășirii termenului rezonabil al soluționării litigiului o constituie comportamentul părților, o atare împrejurare nu dispensează judecătorul național de îndatorirea pe care o are de a asigura celeritatea procedurii. Partea interesată este, la rândul ei, ținută să aducă la îndeplinire cu diligență actele procesuale ce-i revin, să nu uzeze de manevre dilatorii și să folosească posibilitățile oferite de normele procesuale interne pentru reducerea timpului în care se derulează procedura de judecată, să nu întreprindă demersuri contrare realizării acestui scop (Cauza *Union Alimentaria Sanders S.A. împotriva Spaniei*, 1989). Totuși, sub acest aspect, instanța europeană a reținut că nu se poate reproșa unui reclamant faptul că, în cadrul duratei unei proceduri judiciare contestate, el a pus în valoare toate căile de atac de care dispune în dreptul intern (Cauza *Erkner și Hofauer împotriva Austriei*, 1987, sau Cauza *Lechner și Hess împotriva Austriei*, 1987), inclusiv apelarea la procedura derulată în fața unei curți constituționale naționale care influențează soluția litigiului dezbătut de jurisdicțiile naționale de drept comun (Cauza *Bock împotriva Germaniei*, 1989).

Pe de altă parte, Curtea Europeană a decis, în repetate rânduri, că dispozițiile art. 6 paragraful 1 din Convenție obligă statele contractante să regleze comportamentul autorităților statale competente, inclusiv autoritățile legiuitoare și judecătorească, prin organizarea unui sistem judiciar care să răspundă tuturor exigențelor textului. Sub aceste aspecte, Curtea a admis că supraîncărcarea rolului unui tribunal nu angajează responsabilitatea statului contractant dacă acestea adoptă cu promptitudine măsurile de natură să remedieze o asemenea situație. Dacă mijloacele folosite se dovedesc insuficiente, statul în cauză este obligat să adopte altele mai eficiente, pentru a se conforma prevederilor care consacră dreptul părților la un proces echitabil.

Așa fiind, intervenția legiuitorului prin care se abrogă măsura suspendării de drept a cauzelor în care se invocă excepții de neconstituționalitate constituie tocmai expresia asumării și respectării obligației ce revine statului cu privire la crearea cadrului legislativ corespunzător prevederilor convenționale. Noua reglementare asigură accesul persoanei la justiție, atât la instanța de drept comun, cât și la instanța constituțională, părțile beneficiind în continuare de toate mijloacele de apărare care le sunt recunoscute prin lege și, implicit, de posibilitatea de a-și realiza, în mod real, drepturile și a-și satisface interesele în fața justiției. Abrogarea măsurii suspendării de drept nu impietează asupra efectivității dreptului de acces la un tribunal, neconstituind un obstacol în valorificarea acestui drept, de natură a-i pune în discuție însăși substanța.

Mai mult, măsura adoptată asigură echilibrul procesual între persoane cu interese contrare, fiind menită să garanteze egalitatea de arme a acestora, prin determinarea cadrului legal de exercitare a drepturilor lor legitime.

În altă ordine de idei, Curtea constată că apare ca lipsită de temei și susținerea autorilor obiecției de neconstituționalitate, potrivit căreia noua reglementare ar afecta stabilitatea raporturilor juridice existente între părți. Dacă prevederea

suspendării de drept a cauzei a fost justificată, așa cum s-a menționat în prealabil, de temerea de a nu se ajunge la pronunțarea unor hotărâri definitive în baza unei prevederi potențial neconstituțională, numărul redus al dispozițiilor declarate neconstituționale, în raport cu numărul excepțiilor invocate, demonstrează faptul că suspendarea cauzelor aflate pe rolul instanțelor a acoperit, în prea puține cazuri, un risc real în acest sens, în cele mai multe situații dovedindu-se doar o modalitate convenabilă la îndemâna părții interesate în tergiversarea cauzei.

În concluzie, Curtea nu poate reține criticile referitoare la încălcarea prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) și (5), art. 21 alin. (1) și (3), art. 24 alin. (1), art. 53 și art. 142 alin. (1) și nici a dispozițiilor art. 11 alin. (1) și (2) și art. 20 din Constituție, coroborate cu cele ale art. 6 paragrafele 1 și 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

II. Analizând conținutul legii criticate, Curtea observă că abrogarea măsurii suspendării de drept este însoțită de reglementarea unor noi cauze de revizuire în materie civilă, respectiv penală, de natură să asigure părților garanțiile specifice dreptului la un proces echitabil. Astfel, în cazul în care excepția de neconstituționalitate este admisă și legea, ordonanța ori dispoziția dintr-o lege sau ordonanță ori alte dispoziții din actul atacat, care, în mod necesar și evident, nu pot fi dissociate de prevederile menționate în sesizare, au fost declarate neconstituționale, iar, până la publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a deciziei Curții Constituționale, hotărârea prin care s-a soluționat cauza în care a fost invocată excepția a devenit definitivă, persoanele prevăzute de lege pot cere revizuirea acestei hotărâri.

În ceea ce privește dispozițiile art. II și III din legea criticată, autorii sesizării susțin că acestea contravin prevederilor art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul persoanei la un recurs efectiv, întrucât soluția pronunțată de instanța de revizuire este univocă în sensul respingerii ca inadmisibile a căii de atac pe motiv că hotărârea judecătorească pronunțată în baza unei legi care la momentul emiterii sale era în vigoare și aplicabilă nu poate fi retractată, organul de jurisdicție neputând aplica legea nouă unei situații juridice petrecute sub imperiul legii vechi.

Curtea constată că această critică este neîntemeiată, deoarece admisibilitatea cazului de revizuire, reglementat expres în noua lege, rezidă în însăși existența unei decizii a Curții Constituționale prin care se admite o excepție de neconstituționalitate invocată de o parte în cauza soluționată prin hotărârea definitivă supusă revizuirii. Or, atâta vreme cât cererea de revizuire se formulează în termenul de 3 luni de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a deciziei menționate, termen prevăzut de art. II pct. 2 și art. III pct. 2 din legea criticată, și respectă toate celelalte condiții legale, nu se poate ridica problema inadmisibilității cererii.

Nici critica potrivit căreia dispozițiile art. II și III din legea criticată contravin principiului neretroactivității legii, consacrat de art. 15 din Constituție, precum și prevederilor art. 147 alin. (1) și (4) din Constituție, referitoare la efectele deciziilor Curții Constituționale, nu poate fi reținută. Conform dispozițiilor constituționale invocate, dispozițiile din legile și ordonanțele în vigoare, constatate ca fiind neconstituționale, își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale în Monitorul Oficial al României, Partea I, pe durata acestui termen fiind suspendate de drept. De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii (*erga omnes*) și nu limitate doar la părțile din procesul în cadrul căruia a fost ridicată excepția (*inter partes*) și au putere numai pentru viitor. Efectele juridice produse de dispozițiile legale anterior constatării neconstituționalității lor rămân valabile, potrivit principiului aplicării legilor în timp.

Dispozițiile art. II și III din legea criticată consacră un nou efect juridic al deciziilor Curții Constituționale prin care se constată neconstituționalitatea unor legi sau ordonanțe ori a unor dispoziții din acestea, și anume dreptul persoanelor prevăzute de lege de a exercita calea extraordinară de atac a revizuirii împotriva hotărârii definitive prin care s-a soluționat cauza în care a fost invocată excepția. Soluția legislativă nu intră în coliziune cu prevederile constituționale privind efectele *ex nunc* ale deciziei Curții Constituționale, revizuirea putând fi exercitată numai după publicarea în Monitorul Oficial al României a actului Curții. În ceea ce privește admisibilitatea cererii de revizuire, aceasta se va întemeia, în mod evident, pe decizia Curții Constituționale, dacă dispoziția legală declarată neconstituțională a avut o înrâurire decisivă asupra hotărârii pronunțate în cauză. Reglementarea legislativă este firească și echitabilă, atâta vreme cât, în cauza respectivă, părțile, dând dovadă de diligență, au invocat excepția de neconstituționalitate, înțelegând să se folosească de acest mijloc de apărare în scopul valorificării drepturilor și intereselor lor legitime. Dimpotrivă, lipsa reglementării unei căi de atac ar fi lipsit de fundament însuși controlul de constituționalitate, întrucât ar fi pus părțile în imposibilitatea de a beneficia de efectele deciziei Curții, deci ale controlului de constituționalitate pe care ele l-au declanșat, împrejurarea ce ar fi echivalat cu o veritabilă sancțiune aplicabilă acestora.

III. În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate referitoare la discriminarea creată prin adoptarea noii reglementări între persoanele care ridică excepții de neconstituționalitate a unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, în cadrul unui proces civil sau penal, pe de o parte, și persoanele care ridică excepția de neconstituționalitate a unei ordonanțe a Guvernului, în cadrul unui proces de contencios administrativ, pe de altă parte, Curtea reține că și acestea sunt neîntemeiate.

Astfel, potrivit art. 9 alin. (1)–(3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004: „(1) *Persoana vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim prin ordonanțe sau dispoziții din ordonanțe poate introduce acțiune la instanța de contencios administrativ, însoțită de excepția de neconstituționalitate, în măsura în care obiectul principal nu este constatarea neconstituționalității ordonanței sau a dispoziției din ordonanță.*

(2) *Instanța de contencios administrativ, dacă apreciază că excepția îndeplinește condițiile prevăzute de art. 29 alin. (1) și (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, sesizează, prin încheiere motivată, Curtea Constituțională și suspendă soluționarea cauzei pe fond.*

(3) *După pronunțarea Curții Constituționale, instanța de contencios administrativ repune cauza pe rol și dă termen, cu citarea părților. Dacă ordonanța sau o dispoziție a acesteia a fost declarată neconstituțională, instanța soluționează fondul cauzei; în caz contrar, acțiunea se respinge ca inadmisibilă.”*

Cu privire la constituționalitatea acestor dispoziții, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 660 din 4 iulie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 525 din 2 august 2007, reținând, „în măsura în care art. 9 se interpretează în sensul că persoana vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim prin ordonanțe sau dispoziții din ordonanțe poate introduce la instanța de contencios administrativ acțiune, al cărei obiect principal îl constituie sesizarea directă a Curții Constituționale pentru a declara ca fiind neconstituționale actele menționate, textul este neconstituțional, prin raportare la prevederile din Legea fundamentală enunțate mai sus.

Atunci când obiectul acțiunii principale introduse la instanța de judecată este constatarea neconstituționalității unei ordonanțe simple sau ordonanțe de urgență a Guvernului ori a unor dispoziții din aceasta, excepția de neconstituționalitate este

transformată într-o veritabilă acțiune directă, pierzându-și astfel natura sa de excepție, înțelegând ca un mijloc de apărare care nu pune în discuție fondul pretenției deduse judecății.”

Coroborând cele constatate de Curte în decizia precitată cu dispozițiile art. 9 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, reținem că, în materia contenciosului administrativ, soluția pronunțată de Curtea Constituțională, în urma efectuării unui control de constituționalitate, constituie, în mod invariabil, o condiție de admisibilitate a acțiunii adresate instanței de fond. Astfel, o soluție de admitere a excepției de neconstituționalitate privind o ordonanță sau o dispoziție dintr-o ordonanță a Guvernului, permite instanței analizarea pe fond a pretențiilor reclamantului, în vreme ce soluția de respingere a criticii de neconstituționalitate constituie un fine de neprimire, ce obligă instanța de contencios administrativ la respingerea acțiunii. Cu alte cuvinte, în această materie, decizia Curții are efecte asupra înseși admisibilității acțiunii principale, astfel că măsura suspendării de drept a acesteia din urmă, pe durata desfășurării procedurii în fața instanței de contencios constituțional, constituie o condiție mai mult decât necesară, fiind decisivă pentru continuarea litigiului.

Prin urmare, Curtea constată că dispozițiile criticate nu contravin principiului egalității în drepturi a cetățenilor, consacrat prin art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece, așa cum a stabilit în mod constant în jurisprudența sa, principiul egalității nu înseamnă uniformitate, așa încât, dacă unor situații egale trebuie să le corespundă un tratament egal, la situații diferite tratamentul juridic nu poate fi decât diferit. Violarea principiului egalității și nediscriminării există atunci când se aplică tratament diferențiat unor cazuri egale, fără a exista o motivare obiectivă și rezonabilă. Or, așa cum s-a arătat în prealabil, specificitatea contenciosului administrativ la incidența cu contenciosul constituțional impune reglementarea unor norme de procedură diferite, adaptate acestei materii. Pentru motivele înfățișate, nu se poate reține nici încălcarea art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră principiul nediscriminării.

IV. În fine, critica de neconstituționalitate vizează completarea dispozițiilor art. 27 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 în sensul stabilirii unei noi competențe a Curții Constituționale, respectiv pronunțarea asupra constituționalității hotărârilor plenului Camerei Deputaților, a hotărârilor plenului Senatului și a hotărârilor plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului, completare care, în opinia autorilor sesizării, reprezintă o extindere nejustificată a atribuțiilor Curții ce excedează prevederilor Legii fundamentale.

Potrivit dispozițiilor art. 142 din Constituție coroborate cu cele ale art. 1 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției, unica autoritate de jurisdicție constituțională în România. În virtutea acestor prevederi, Curtea asigură controlul de constituționalitate al actelor, procedurilor sau împrejurărilor cu privire la care a fost sesizată, constatând conformitatea sau neconformitatea acestora cu Legea fundamentală.

Dispozițiile art. 146 din Constituție enumeră atribuțiile Curții Constituționale. Enumerarea expresă prevăzută de lit. a)–k) ale articolului, însă, nu este limitativă de vreme ce același articol la lit. l) prevede că instanța de contencios constituțional îndeplinește „și alte atribuții prevăzute de legea organică a Curții”.

Astfel, Curtea reține că este neîntemeiată critica autorilor sesizării, potrivit căreia posibilitatea creată de lit. l) a art. 146 din Constituție se referă la „alte atribuții” decât cele privind controlul de constituționalitate. Astfel, dacă voința legiuitorului constituant ar fi fost aceea de a conferi Curții Constituționale atribuții de altă natură decât controlul de conformitate cu Legea fundamentală, indiferent de forma pe care acesta o îmbracă, această voință ar

fi trebuit să se materializeze într-o normă expresă, care să precizeze natura acestor competențe. Or, din interpretarea sistematică a prevederilor Constituției, în ansamblul lor, precum și a dispozițiilor art. 146, care cuprinde un singur alineat în care sunt enumerate atribuțiile Curții Constituționale, rezultă că legiuitorul constituant nu a reglementat atribuții cu natură juridică diferită, competența materială a instanței constituționale limitându-se exclusiv la controlul de constituționalitate.

Prin urmare, modificând Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, noua reglementare consacră o atribuție nouă a Curții, respectiv controlul de constituționalitate al hotărârilor plenului Camerei Deputaților, al hotărârilor plenului Senatului și al hotărârilor plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului, atribuție care se circumscrie, în mod evident, cadrului constituțional consacrat de art. 146.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge obiecția de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Dezbaterile au avut loc la data de 22 septembrie 2010 și la acestea au participat: Augustin Zegrean, președinte, Acsinte Gaspar, Petre Lăzăroiu, Mircea Ștefan Minea, Iulia Antoanella Motoc, Ion Predescu, Puskás Valentin Zoltán, Tudorel Toader, judecători.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

★

OPINIE CONCURRENTĂ

Soluția de respingere a obiecției de neconstituționalitate referitoare la Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României este corectă.

Apreciez, însă, că în demersul său Curtea trebuia să adâncească anumite aspecte referitoare, pe de o parte, la doctrina de drept, la care se face referință în mod implicit, și, pe de altă parte, la jurisprudența CEDO.

Aceste două aspecte sunt necesare pentru o mai bună înțelegere a deciziilor Curții Constituționale.

1. Atunci când Curtea Constituțională se referă la „numărul extrem de ridicat al dosarelor aflate pe rolul Curții Constituționale ca urmare a invocării frecvente a excepțiilor de neconstituționalitate” și la faptul că „realitatea a dovedit că această măsură s-a transformat, în majoritatea cazurilor, într-un instrument menit să tergiverseze soluționarea cauzelor aflate pe rolul instanțelor judecătorești”, Curtea invocă implicit una dintre cele mai importante doctrine ale dreptului. Ne referim la doctrina dreptului viu, care a fost introdusă de Eugen Erlich. „Chiar și astăzi, ca și în epocile trecute, centrul de gravitație al dezvoltării dreptului nu se află în legislație, nici în știința juridică, nici în

jurisprudență, ci în societate” (trad. I.M), scria Eugen Erlich în „Principiile fundamentale ale sociologiei dreptului” în 1913. Deși pentru o perioadă importantă de timp s-a considerat că exista o opoziție între sociologia dreptului, referirea la „realitățile sociale” și pozitivismul juridic, Niklas Luhmann și Joseph Raz, între alții, au clarificat această relație, prin explicarea necesității integrării normei juridice în sistemul social. Este rațiunea pentru care Curtea Constituțională nu poate face abstracție de realitatea socială, economică, politică. Deși analizează legile, Curtea Constituțională are în vedere în primul rând individul.

2. Decizia Curții Constituționale citează mai multe decizii ale CEDO referitoare la caracterul rezonabil al duratei unei proceduri judiciare. Apreciem că era necesar să se facă referire și la alte decizii ale CEDO în această materie. Ne referim aici, de exemplu, la *Reina și alții împotriva Italiei*, 2010, *Fragner împotriva Austriei*, 2010, decizie care analizează și legătura dintre o procedură în fața unei curți constituționale și celeritatea procesului. Apreciem că, în general, este necesar ca și Curtea Constituțională, atunci când se referă la deciziile CEDO, să invoce și cele mai recente decizii, ținând cont de nuanțele care apar în motivările CEDO și evoluțiile modului în care sunt argumentate deciziile.

Judecător,
Iulia Antoanella Motoc

ORDONANȚE ȘI HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

privind anunțarea creșterii contribuției României la bugetul Uniunii Internaționale a Telecomunicațiilor pentru perioada 2011—2015 cu o jumătate de unitate contributivă, în cadrul Conferinței Plenipotențiarilor Uniunii Internaționale a Telecomunicațiilor ce se va desfășura la Guadalajara, Statele Unite Mexicane, în perioada 4—22 octombrie 2010

Având în vedere candidatura României, pentru un al cincilea mandat consecutiv, la ocuparea unui loc de membru în Consiliul Uniunii Internaționale a Telecomunicațiilor (ITU), dar și candidatura pentru alegerea unui reprezentant al României în cadrul Comitetului de Reglementări Radio (RRB), evenimente ce vor oferi țării noastre oportunitatea afirmării pe plan internațional a potențialului de care dispunem și a rolului pe care poate să îl joace în promovarea dezvoltării sectorului TIC și transformarea acestuia în motor al creșterii economice, în contextul dezvoltării societății informaționale,

având în vedere intervalul de timp extrem de scurt rămas până la Conferința Plenipotențiarilor ITU ce se va desfășura la Guadalajara, Statele Unite Mexicane, în perioada 4—22 octombrie 2010, precum și prevederile art. 28 din Constituția ITU,

ținând seama de faptul că neadoptarea de măsuri imediate, prin ordonanță de urgență, ar conduce la dificultăți în ceea ce privește respectarea în întregime a procedurilor reținute în Constituția ITU cu privire la majorarea contribuției României la bugetul ITU pentru perioada 2011—2015, situație extraordinară a cărei reglementare nu poate fi amânată,

în temeiul prevederilor art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. 1. — Se aprobă anunțarea creșterii clasei de contribuție a României la bugetul Uniunii Internaționale a Telecomunicațiilor (ITU) pentru perioada 2011—2015, la o unitate contributivă, în cadrul Conferinței Plenipotențiarilor ITU ce se va desfășura la Guadalajara, Statele Unite Mexicane, în perioada 4—22 octombrie 2010.

Art. 2. — La constituirea unității contributive a României la bugetul ITU, pentru perioada 2011—2015, clasă de contribuție

stabilită în conformitate cu prevederile art. 1, contribuie Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale (MCSI) cu o jumătate din unitatea contributivă, sumă alocată de la bugetul de stat în bugetul MCSI cu această destinație, și Autoritatea Națională pentru Administrare și Reglementare în Comunicații cu o jumătate din restul de unitate contributivă datorată de România, din bugetul propriu de venituri și cheltuieli.

PRIM-MINISTRU

EMIL BOC

Contrasemnează:

Ministrul comunicațiilor și societății informaționale,

Valerian Vreme

p. Președintele Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații,

Marius Săceanu

Ministrul finanțelor publice,

Gheorghe Ialomițianu

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea normelor metodologice privind modul de acordare a ajutorului de stat pentru producătorii agricoli din sectorul creșterii animalelor, în vederea colectării cadavrelor de animale

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 10 lit. g) și al art. 11 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 14/2010 privind măsuri financiare pentru reglementarea ajutoarelor de stat acordate producătorilor agricoli, începând cu anul 2010, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 74/2010, precum și al art. 16 alin. (1) lit. d) din Regulamentul (CE) nr. 1.857/2006 al Comisiei din 15 decembrie 2006 privind aplicarea articolelor 87 și 88 din tratat ajutoarelor de stat pentru întreprinderile mici și mijlocii care își desfășoară activitatea în domeniul producției de produse agricole și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 70/2001,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

CAPITOLUL I

Dispoziții generale și definiții

Art. 1. — (1) Scopul prezentei hotărâri îl constituie instituirea unei scheme de ajutor de stat, pentru perioada 2010—2013 inclusiv, în vederea acordării unui sprijin sub formă de servicii subvenționate acordate întreprinderilor care își desfășoară activitatea în sectorul creșterii animalelor, în vederea acoperirii costurilor legate de colectarea cadavrelor de animale.

(2) Schema de ajutor de stat prevăzută la alin. (1) este exceptată de la obligația notificării către Comisia Europeană, conform criteriilor prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 1.857/2006 al Comisiei din 15 decembrie 2006 privind aplicarea articolelor 87 și 88 din tratat ajutoarelor de stat pentru întreprinderile mici și mijlocii care își desfășoară activitatea în domeniul producției de produse agricole și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 70/2001.

Art. 2. — În sensul prezentei hotărâri, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) *colectarea cadavrelor de animale* — activitatea de preluare a cadavrelor de animale de la întreprinderile care își desfășoară activitatea în sectorul creșterii animalelor, respectiv exploatații zootehnice și exploatații mixte, realizată de către prestatorul de servicii autorizat de autoritatea competentă să desfășoare activitatea de procesare/incinerare/coincinerare a subproduselor de origine animală care nu sunt destinate consumului uman și transportul acestora până la unitatea de procesare/incinerare/coincinerare;

b) *cadavre de animale* — cadavre întregi sau porțiuni de cadavre provenite din exploatații zootehnice și exploatații mixte, din speciile bovine, inclusiv bubaline, suine, ovine, caprine, cabaline, păsări și animale de blană;

c) *microîntreprinderi, întreprinderi mici și mijlocii (IMM)* — întreprinderile care au sub 250 de angajați și realizează o cifră de afaceri anuală netă de până la 50 milioane euro, echivalent în lei, sau dețin active totale care nu depășesc echivalentul în lei a 43 milioane euro, conform ultimei situații financiare aprobate;

d) *exploatații zootehnice și exploatații mixte* — întreprinderile care își desfășoară activitatea în sectorul creșterii animalelor, respectiv unitățile de producție în care sunt ținute, deținute sau îngrijite animale de către producătorul agricol, înregistrate/autorizate de direcția județeană sanitar-veterinară și pentru siguranța alimentelor, respectiv a municipiului București, după caz, și în registrul agricol, în scopul obținerii producției.

CAPITOLUL II

Domeniu de aplicare și criteriile de eligibilitate

Art. 3. — (1) Prevederile prezentei hotărâri se aplică producătorilor agricoli care îndeplinesc cerințele prevăzute la art. 2 lit. c) și d) și care au încheiat contract de prestări de servicii cu o unitate autorizată de autoritatea competentă să desfășoare activitatea de procesare/incinerare/coincinerare a subproduselor de origine animală care nu sunt destinate consumului uman.

(2) Prevederile prezentei hotărâri nu se aplică întreprinderilor care se află în una dintre următoarele situații:

a) sunt considerate întreprinderi aflate în dificultate financiară, definiție în sensul Liniilor directoare privind ajutorul de stat pentru salvarea și restructurarea întreprinderilor aflate în dificultate, publicate în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria C, nr. 244 din 1 octombrie 2004, respectiv întreprinderi ce constituie subiectul procedurilor de faliment, reorganizare judiciară sau lichidare;

b) sunt întreprinderi împotriva cărora a fost emisă o decizie de recuperare a unui ajutor de stat, dacă această decizie de recuperare nu a fost deja executată, conform prevederilor legale în vigoare, precum și potrivit prevederilor art. 13—17 din Ordonanța Guvernului nr. 14/2010 privind măsuri financiare pentru reglementarea ajutoarelor de stat acordate producătorilor agricoli, începând cu anul 2010, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 74/2010.

Art. 4. — (1) Solicitanții ajutorului de stat sunt prestatorii de servicii care efectuează servicii subvenționate producătorilor agricoli prevăzuți la art. 3 alin. (1), care solicită ajutor de stat înainte de începerea desfășurării acestor servicii de colectare a cadavrelor de animale, în baza cererii inițiale anuale, și care îndeplinesc următoarele condiții:

a) sunt persoane juridice conform legislației în vigoare;

b) sunt autorizați de către autoritatea competentă pentru efectuarea activității de procesare/incinerare/coincinerare a subproduselor de origine animală care nu sunt destinate consumului uman;

c) efectuează serviciile prevăzute la lit. b), în conformitate cu prevederile legale.

(2) Îndeplinirea cerințelor prevăzute în anexa 1 la Regulamentul (CE) nr. 800/2008 al Comisiei din 6 august 2008 de declarare a anumitor categorii de ajutoare compatibile cu piața comună în aplicarea articolelor 87 și 88 din tratat (Regulament general de exceptare pe categorii de ajutoare) nu este obligatorie pentru prestatorii de servicii.

CAPITOLUL III

Modalități de acordare a ajutorului de stat

Art. 5. — Valoarea ajutorului de stat acordat potrivit prevederilor prezentei hotărâri este de până la 100% din costul activității de colectare a cadavrelor de animale, respectiv de maximum 213 lei/tonă de cadavre de animale colectate, în limita bugetului aprobat.

Art. 6. — (1) Pentru a beneficia de ajutorul de stat prevăzut la art. 1 alin. (1), solicitantul, respectiv prestatorul de servicii, trebuie să completeze cererea inițială anuală prevăzută la art. 4 alin. (1) și să o depună individual sau prin reprezentant legal/împuternicit/delegat, înainte de prestarea serviciilor de colectare a cadavrelor de animale pentru care se solicită ajutor de stat, la centrul județean al Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, respectiv al municipiului București pe raza căruia își desfășoară activitatea producătorul agricol, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a hotărârii Guvernului care aprobă plafonul anual total pentru schema de ajutor de stat.

(2) Prin excepție, pentru anul 2010, cererea inițială anuală se depune în termen de 30 de zile de la data publicării numărului de înregistrare al cererii de exceptare pe site-ul Direcției Generale pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală din cadrul Comisiei Europene.

(3) Pentru a beneficia de ajutorul de stat prevăzut la art. 1 alin. (1) sunt eligibili solicitanții care au primit aviz favorabil pentru cererea inițială anuală depusă în termenul legal prin centrele județene ale Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, respectiv al municipiului București, pentru serviciile desfășurate după avizarea acestora.

(4) Cererea inițială anuală, prevăzută la art. 4 alin. (1), este însoțită de următoarele documente:

a) copie a certificatului de înregistrare la registrul comerțului;

b) copie a documentului care atestă autorizarea de către autoritatea competentă pentru efectuarea activității de procesare/incinerare/coincinerare a subproduselor de origine animală care nu sunt destinate consumului uman;

c) declarație pe propria răspundere că serviciile trimestriale de colectare a cadavrelor de animale pentru care vor solicita decontarea ajutorului de stat vor fi prestate fără încasarea contravalorii prevăzute la art. 5 din costul activității de colectare a cadavrelor de animale de la producătorii agricoli prevăzuți la art. 3 alin. (1);

d) lista producătorilor agricoli cărora le prestează servicii de colectare a cadavrelor de animale, în anul pentru care se solicită decontarea ajutorului de stat;

e) copie a precontractelor/contractelor încheiate cu producătorii agricoli cărora le prestează servicii de colectare a cadavrelor de animale, în anul pentru care se solicită decontarea ajutorului de stat, din care să reiasă cantitatea de cadavre de animale pe care urmează să o colecteze după avizarea cererii inițiale;

f) situație centralizatoare cu cantitatea totală estimată de cadavre de animale colectate prin serviciile prestate în baza precontractelor/contractelor încheiate de prestator cu producătorii agricoli.

(5) Pentru a beneficia de ajutorul de stat prevăzut la art. 1 alin. (1), solicitanții care au cererea inițială anuală avizată favorabil trebuie să completeze cererea de solicitare a ajutorului de stat și să o depună trimestrial, până la data de 15 a lunii următoare trimestrului pentru care s-au prestat serviciile, la centrul județean al Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, respectiv al municipiului București pe raza căruia își desfășoară activitatea producătorul agricol.

(6) Cererea pentru solicitarea ajutorului de stat este însoțită de:

a) copii ale facturilor fiscale emise de prestatorul de servicii beneficiarilor ajutorului de stat, aferente activității trimestriale de

colectare a cadavrelor de animale pentru care se solicită decontarea ajutorului de stat, precum și situația centralizatoare a facturilor fiscale emise de prestatorul de servicii beneficiarilor ajutorului de stat aferente activității de colectare a cadavrelor de animale;

b) lista producătorilor agricoli prevăzuți în facturile fiscale emise de prestatorul de servicii, aferente activității trimestriale pentru care se solicită decontarea ajutorului de stat;

c) declarație pe propria răspundere că serviciile trimestriale de colectare a cadavrelor de animale pentru care se solicită decontarea ajutorului de stat au fost prestate fără încasarea contravalorii prevăzute la art. 5 din costul activității de colectare a cadavrelor de animale de la producătorii agricoli prevăzuți la art. 3 alin. (1);

d) procesul-verbal de predare-primire a cadavrelor, încheiat cu producătorul agricol care a beneficiat de prestarea de servicii, al cărui model este prevăzut în anexa nr. 1;

e) dovadă cont trezorerie.

(7) Toate documentele depuse în copie vor purta sintagma „conform cu originalul”, vor fi date, semnate și ștampilate de către prestatorul de servicii.

Art. 7. — Documentele care se depun la centrele județene ale Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, respectiv al municipiului București, pentru acordarea/încasarea ajutorului de stat, se vor păstra 5 ani atât de către acestea, cât și de solicitanți.

Art. 8. — (1) Centrele județene ale Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, respectiv al municipiului București, după primirea și înregistrarea tuturor cererilor inițiale anuale, verifică încadrarea sumelor solicitate în plafonul anual total pentru schema de ajutor de stat și acordă un aviz favorabil sau nefavorabil, după caz, conform procedurii elaborate de Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură.

(2) După verificare și avizare/neavizare, după caz, centrele județene ale Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, respectiv al municipiului București notifică solicitantul, în termen de 7 zile lucrătoare de la data avizării, dar nu mai mult de 30 de zile lucrătoare de la data-limită de depunere a cererii inițiale anuale.

(3) După termenul limită de depunere prevăzut la art. 6 alin. (1) și (2), centrele județene ale Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, respectiv al municipiului București nu mai primesc cereri inițiale.

Art. 9. — (1) Pentru serviciile de colectare a cadavrelor de animale efectuate după avizarea favorabilă a cererilor inițiale, solicitanții depun cererea de solicitare a ajutorului de stat prevăzută la art. 6 alin. (5) la centrele județene ale Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, respectiv al municipiului București.

(2) Centrele județene ale Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, respectiv al municipiului București, după verificarea și aprobarea la plată a cererilor de solicitare a ajutorului de stat, întocmesc și transmit la Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură situația centralizatoare pentru solicitările înregistrate, conform modelului prevăzut în anexa nr. 2.

(3) Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură întocmește și transmite la Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale situația centralizatoare, conform modelului prevăzut în anexa nr. 3.

Art. 10. — (1) În baza situațiilor centralizatoare ale cererilor pentru încasarea ajutorului de stat, transmise de Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale transmite Ministerului Finanțelor Publice cererea de deschidere a creditelor bugetare. Cererea de deschidere a creditelor bugetare va fi însoțită de situația centralizatoare a ajutorului de stat, conform modelului prevăzut în anexa nr. 4.

(2) Deschiderea de credite se efectuează în tranșe lunare egale în trimestrul următor depunerii cererii de solicitare a sprijinului financiar.

Art. 11. — Avizul cererilor inițiale anuale va fi acordat în ordine cronologică, după data și ora depunerii/înregistrării cererii inițiale la registratura centrelor județene ale Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, respectiv al municipiului București, în limita plafonului anual total pentru schema de ajutor de stat.

Art. 12. — După aprobarea cererii pentru deschiderea creditelor bugetare de către Ministerul Finanțelor Publice, din bugetul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale se alimentează contul Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, care alimentează conturile centrelor județene, respectiv al municipiului București, care, pe baza cererilor aprobate, virează sumele convenite în conturile solicitanților ajutorului de stat, potrivit legislației în vigoare.

Art. 13. — (1) Prestatorul de servicii are obligația de a ține evidența timp de 10 ani a informațiilor necesare pentru încadrarea producătorilor agricoli în schema de ajutor de stat prevăzută la art. 1 alin. (1) și de a pune la dispoziția Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale și Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură aceste informații.

(2) Informațiile prevăzute la alin. (1) cuprind cel puțin următoarele:

- a) contractele încheiate cu producătorii agricoli;
- b) dovada că producătorii agricoli cad sub incidența definiției prevăzute la art. 2 lit. c).

Art. 14. — (1) Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, în baza prevederilor prezentei hotărâri, elaborează proceduri detaliate de verificare a condițiilor de eligibilitate și control, precum și formularul cererii inițiale anuale și cererii de solicitare a ajutorului de stat, care vor fi aduse la cunoștința solicitanților prin afișare la centrele județene ale Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, respectiv al municipiului București, și pe site-ul oficial al instituției.

(2) În temeiul prevederilor prezentei hotărâri, centrele județene ale Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, respectiv al municipiului București verifică la fața locului corectitudinea înscrisurilor din cerere, pe baza unui eșantion extras aleatoriu în procent de minimum 5% din numărul total al cererilor depuse trimestrial.

(3) Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură pune la dispoziția solicitanților, prin afișare pe site-ul oficial al instituției, formularele de cerere.

(4) În cazul în care se constată că documentația de solicitare a ajutorului de stat este incompletă sau necesită clarificări, persoana responsabilă cu verificarea documentației din cadrul centrelor județene ale Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, respectiv al municipiului București notifică solicitantul în vederea transmiterii documentelor și/sau informațiilor suplimentare și/ori a celor lipsă.

(5) În termen de 5 zile calendaristice de la data primirii notificării, dar nu mai târziu de sfârșitul lunii pentru cererile depuse conform prevederilor art. 6 alin. (5), solicitantul are obligația completării documentației, în caz contrar cererea de solicitare a ajutorului de stat fiind respinsă total sau parțial, după caz.

CAPITOLUL IV

Bugetul și durata de aplicare a schemei de ajutor de stat

Art. 15. — (1) Ajutorul de stat prevăzut la art. 1 alin. (1) se acordă de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale.

(2) Alocarea financiară necesară acordării ajutorului de stat prevăzut la art. 1 alin. (1) se aprobă anual prin hotărâre a Guvernului, conform prevederilor art. 11 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 14/2010, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 74/2010.

Art. 16. — Schema de ajutor de stat se aplică în perioada 2010—2013 inclusiv.

CAPITOLUL V

Dispoziții finale

Art. 17. — Nerespectarea de către solicitanți și producătorii agricoli a condițiilor prevăzute în prezenta hotărâre, precum și a oricăror obligații asumate în vederea obținerii finanțării determină aplicarea de către Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale a măsurilor necesare în vederea recuperării ajutorului de stat.

Art. 18. — Anexele nr. 1—4 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 19. — Prezenta hotărâre intră în vigoare la data publicării numărului de înregistrare a cererii de exceptare pe site-ul Direcției generale pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală din cadrul Comisiei Europene, conform prevederilor art. 20 alin. (1) din Regulamentul (CE) nr. 1.857/2006 al Comisiei din 15 decembrie 2006 privind aplicarea articolelor 87 și 88 din tratat ajutoarelor de stat pentru întreprinderile mici și mijlocii care își desfășoară activitatea în domeniul producției de produse agricole și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 70/2001.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,

Mihail Dumitru

Ministrul mediului și pădurilor,

László Borbély

p. Președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor,

Corneliu Ceică

Șeful Departamentului pentru Afaceri Europene,

Bogdan Mănoiu

Ministrul finanțelor publice,

Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu

PROCES-VERBAL

Încheiat astăzi,, între
 (denumirea producătorului agricol), organizat în microîntreprindere, întreprindere mică și mijlocie care își desfășoară activitatea în domeniul producției de produse agricole, cu următoarele date de identificare, cu sediul în localitatea, județul, am predat cantitatea de bucăți/capete și kg cadavre de animale, provenite din ferma, beneficiind de o reducere a costului de colectare a cadavrelor în valoare de 0,213 lei/kg, și
 (denumirea prestatorului), date de identificare, în calitate de prestator al serviciului de colectare a cadavrelor, am preluat cantitatea de bucăți/capete și kg cadavre de animale, provenite din ferma, în vederea distrugerii acestora în unitatea, autorizată sanitar-veterinar și de mediu.

Prezentul a fost încheiat în 3 exemplare, câte unul pentru fiecare parte semnatară, și un exemplar original pentru documentația aferentă ajutorului de stat din luna

Am predat

Producător agricol,

.....
 (numele și prenumele/denumirea, semnătura și ștampila)

Am preluat
Prestator,

.....
 (numele și prenumele/denumirea, semnătura și ștampila)

ANEXA Nr. 2

AGENȚIA DE PLĂȚI ȘI INTERVENȚIE PENTRU AGRICULTURĂ

Operator de date cu caracter personal: 9596

Centrul județean

Nr. /

SITUAȚIA CENTRALIZATOARE**cu solicitanții și sumele cuvenite pentru cererile aferente trimestrului depuse în luna**

Nr. crt.	Solicitantul/prestatorul de servicii	Cantitatea de cadavre de animale colectată — t —	Nivelul ajutorului de stat — 213 lei/t —	Suma solicitată de la bugetul de stat — lei —
1				
2				
3				
4				
...				
TOTAL:				

Directorul centrului județean

.....
 (numele și prenumele, semnătura și ștampila)

Avizat
Șef serviciu,

.....
 (numele și prenumele, semnătura)

Întocmit

.....
 (numele și prenumele, semnătura)

AGENȚIA DE PLĂȚI ȘI INTERVENȚIE PENTRU AGRICULTURĂ

Operator de date cu caracter personal: 9596

Nr. /

SITUAȚIA CENTRALIZATOARE
cu sumele cuvenite pe trimestrul, conform cererilor depuse în luna

Nr. crt.	Centrul județean	Cantitatea de cadavre de animale colectată — t —	Nivelul ajutorului de stat — 213 lei/t —	Suma solicitată de la bugetul de stat — lei —
1				
2				
3				
4				
...				
TOTAL:				

Director general,.....
(numele și prenumele, semnătura și ștampila)*Director economic,*.....
(numele și prenumele)

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

Se aprobă

Ordonator principal de credite

Nr. /

SITUAȚIA CENTRALIZATOARE
cu sumele cuvenite pe județe, pe trimestrul, conform cererilor depuse în luna

Nr. crt.	Județul	Suma solicitată de la bugetul de stat — mii lei —
1		
2		
3		
4		
...		
TOTAL:		

Direcția generală buget finanțe și fonduri europene

Director general,.....
(numele și prenumele, semnătura și ștampila)

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2010 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	100	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	500	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.000	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	240	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2010 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	40	100	250	600	1.320	400	1.000	2.500	6.000	13.200
ExpertMO	90	230	580	1.390	3.060	900	2.250	5.630	13.510	29.720

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	110	280	700	1.680	3.700	1.100	2.750	6.880	16.510	36.320

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica on-line comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

